

MUG

ZINE

16

Vannacht voel ik de golven van de zee, de zee die zichzelf herhaalt en luid huilend overstroomt. Die ene keer per jaar als het schuim groen oplicht en de vissen lijken te zweven. Hoe ik, overgeleverd aan de grillen van Poseidon, opnieuw onsterfelijk word onder de zoute aanraking van het zand en het water die nooit volledig in elkaar opgaan.

*Cold, cold water surrounds me now
And all I have is your hand*

Op de toppen van ons kunnen

Als daad overdaad wordt
en vloed overvloed
als stromen overstromen
tot taal ze niet meer bijhoudt
woorden ontoereikend zijn
om alles nog te vatten

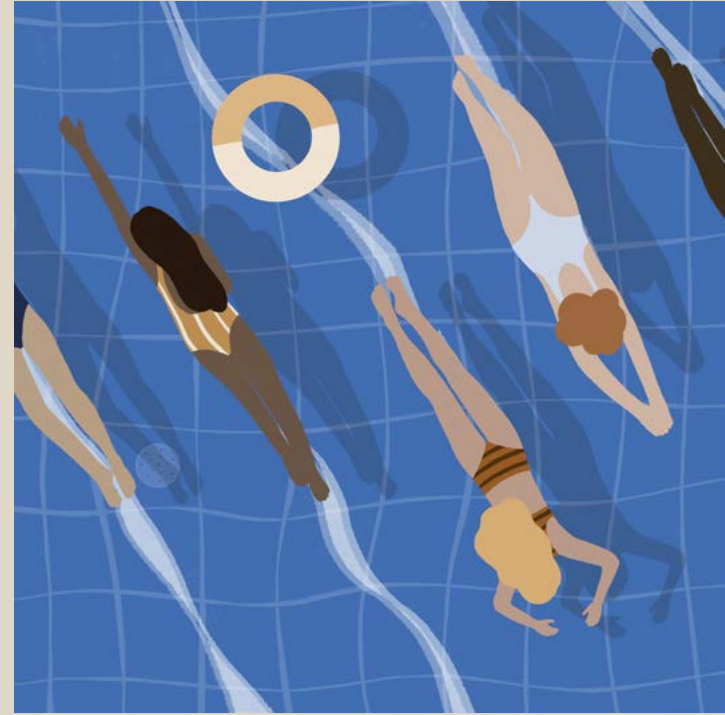
de wereld uit zijn klanken groeit
als een kind uit kleren
nieuwe taal bedacht moet
dronken bossen, thermokarst
groenflatie, zero waste
zeebezem, priksafari

dan komen we samen op
de toppen van ons kunnen
en slaan weer een nietje
door onze beloften
daad bij woord te voegen
stromen te gedenken.

- ELS DE GROEN

en toen stond er dus plots die beer naast je, groot, bruin, net echt, en eerst dacht je nog kalm aan, man, chill, dit is new york, de bronx, weet je wel, doe niet zo dwaas, zulk gek pak trekt men hier vaak aan, laatst liep je nog naast een aap, weet je nog, maar toen keek je nog eens en zag je die muil en die leek je niet net echt maar toch wel echt echt en toen kroop er toch iets van angst in je lijf, want als het geen man of vrouw was die deed dat hij of zij een beer was dan stond er dus echt een beer naast je en je rent wel snel maar zo snel als zo'n groot, bruin beest dat wist je nu zo ook weer niet, dus dacht je, ik sprint maar niet weg, ik blijf wel staan en het licht sprong op groen, maar je bleef waar je was en als je dacht dat de beer van de stoep de straat op ging, dan had je het goed mis, het licht sprong weer op rood en de beer stond er nog steeds, vlak naast je, en hij keek op je neer en jij deed dat je er cool bij bleef.

- DAVID TROCH

Opgeworpen aarde

Iedereen leeft stroomafwaarts – Frank de Boosere

Hier keert het water, zegt hij
om het achterliggende land.

Samen werpen ze de aarde om met spatels
klemmen ze het water in zodat het niet kan weglopen
de onophoudelijke stroom, het transparante geluid
het is mooi, zegt ze
maar ik vertrouw het niet.

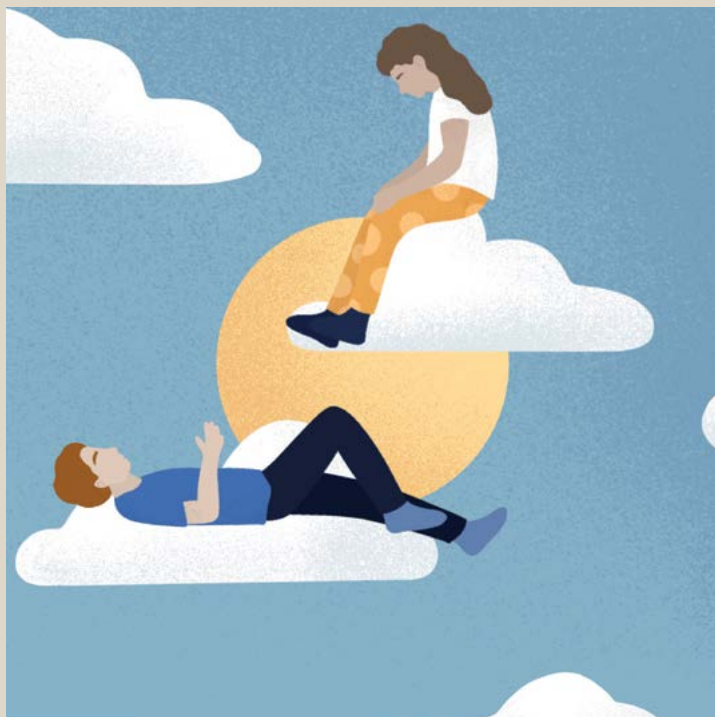
Ze bouwen het huis in rij met andere huizen
op de winterbedding van de rivier.
De grond zou vruchtbaar moeten zijn, de zee nabij en vol
getijden
maar hij zoekt haar niet. Zij plaatst geen handen in de aarde.

Ze gieten de grond vol beton, als fundament
en halen de bomen neer die het uitzicht versperren.
Ze rijden dagenlang meubels aan tot hun voortuin bestaat uit
bandensporen.
Ze leven stroomafwaarts, maar net ver genoeg van de schreeu-
wende monding.

Hij gelooft dat de regen zal opgeven, het water zal wegvloeien.
Zij zegt dat de droogte terrein verliest, het water zal de grond
in dringen
al is het onder dwang.

Ze leggen nieuwe stenen rond het huis, zandzakjes voor de
deuren
als offers aan de dag. Ze vragen elkaar waarom het water hen
zo teistert.

- SARA EELEN

en toen greep je dus gans van streek naar het glas
van de fles waar je in zat - wat was dat koel,
wat was het er klaar, wat zat je daar mooi te kijk -
want in je sas was je er niet, nee, je wou niet als een aap
in de zoo zijn, je wou weg, zo snel als kon, dus klom je,
nu ja, klom, het glas was steil en glad, je kreeg maar geen grip,
veel keer op keer neer en toen je weer eens op je rug lag,
vroeg je je af: hoe kom ik hier weg, dacht: denk niet
als een aap, man, als een klim niet kan, spring dan,
veer recht, man, dus sprong je naar de hals, maar - tik -
je viel weer neer, zo hoog kwam je niet, maar je gaf niet op
en je kwam weer recht, sprong - tik - sprong - tik -
en nog eens en nog eens en nog gaf je niet op,
tot je er echt te moe van werd en op je rug tot rust kwam
en naar de hals van de fles keek en dacht aan wat je ooit
- je wist niet meer waar - las, dat geen dier zo hoog
als een vlo springt, maar zo een klein lijf als een vlo had je niet,
echt niet, je was een man met her en der wel wat vet,
had een buik waar je best trots op was en die zo sterk
als een rots was en met die buik als een speer voor je uit
stooft je op het glas af - tik - het glas wierp je - tik -
een paar keer - tik, tik - heen en weer tot je weer stil
op je rug lag en toch o zo een dorst kreeg, maar
- wat een pech - er zat niet één slok in de fles.

- DAVID TROCH

Flessenpost

De dag waarop je overloopt en het land verraadt
de dag dat duin en dijken niet meer dan drempels
blijken en golven huizenhoog, zal ik je op de valreep
nog een briefje schrijven om je te bedanken voor je

zeemuziek, de polsslag van je golven, de pauken
van je branding en het zacht applaus van schelpen
in hun banken. En voor je garderobe, de charme
van je schuimkragen en de verkleedpartijen in

je waterspiegel. Ook voor je scheepvaartroutes, je
vis, je gas, je olie en alle zeemansgraven. Al je
goede gaven. Tot dusver, tot de dag dat duin en dijken
wijken en je overloopt om verhaal te halen. Ik hoor

je op de trappen naar de bovenste verdieping.
Hoogtijd om te pakken. Mijn brief gaat in een fles.
Ooit zal je woede zakken en de tekst aanspoelen. Ik
hoop dat de ontvanger het beste met je voorheeft.

- ELS DE GROEN

Vruchtbaar

Ook volgend jaar
barst de wereld
uit haar voegen.

Je zal het zien.
Er kan geen boom meer bij.

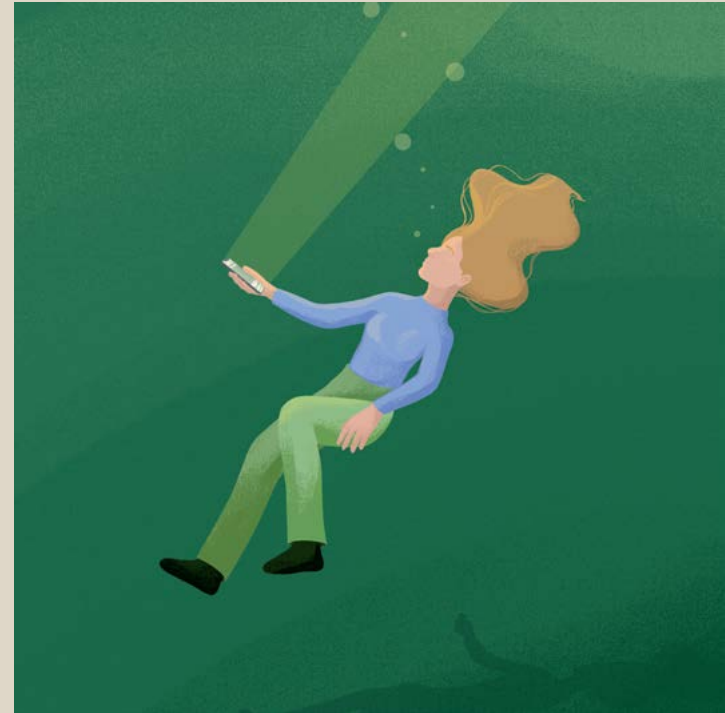
Zonnestralen breken
door de lucht en dijken
durven niet.

Wie water zaait
zal vruchtbaar zijn.

- ALEX GENTJENS

en toen lag je dus plots in een boot van twee keer niks met niets
dan zee om je heen en je wist niet hoe je daar kwam,
wat voor straf dat nu weer was, wie jou nu weer kwijt wou,
maar daar ging het niet om, de vraag was hoe je weer aan land kwam
en waar dat dan lag, want het kon niet dat er geen land meer was,
dat er nog slechts zee was, een straf als dat vond je zelfs voor jou te
zwaar,
dus nam je de spaan ter hand die aan dek was, hief ze op, liet ze
in zee neer, vond het heel erg schoon hoe een spaan een golf klieft
en al was er geen slag waar je de golf mee in twee sloeg die niet
hard klonk, toch dacht je niet dat je de zee pijn deed, je dacht:
als ik maar roei dan kom ik er wel, vast van plan als je was om snel
weer
aan land te gaan, maar de zee was groot, de boot klein.

- DAVID TROCH

@els.illustration - Digital drowning

Statistieken

Waar de Spaanse danseressen drijven
weten wij niet.

Daar zijn geen statistieken van
bekend.

Ook niet van de sterftcijfers
die onder water zijn ontstaan.

Het zijn maar schubben
die in vissen overgaan.

Het zijn maar ogen
die groot en open

op je netvlies
staan.

- ALEX GENTJENS

Jachtoffers

Een mug doodslaan is
moeilijker dan olifanten vellen.
Hoe heftig ook het jagen
een mug haalt niet de krant.

Eer haalt een krant de mug
zodra ze wordt verpletterd door
nieuws over een bul.

Hij stierf door een kogel
zij door het katern
dat zijn dood bekendmaakte
en de hare werd.

Postuum zijn ze verenigd
de dikhuid en de bloedzuiger
de reus en het insect.

- ELS DE GROEN

@els.illustration - Untitled

en toen - je sliep in niets dan een slip - sloeg er dus
- knal - vlak bij het huis een bom in - boom naast het huis
in één klap kaal - en je wedt dat je dacht, nee, je weet wat je dacht:
wie wekt me, wie weekt me los van mijn nest - wie dat waagt,
waagt wel wat, wie dat lef heeft, heft de kans op dat ie lang leeft -
en dat je als een ram aan het raam ging staan - driest en triest -
dat je vuist de lucht in vloog, dat je knuist in zijn vlucht
de zin vlocht, de vraag: wie o wie draagt de haat en de nijd
van een spin in zich? en er spon zich, in al die tijd dat je
daar als ram aan het raam stond, toch iets van vrees
in je vlees en bloed, want je wist maar al te goed
door wie het wit op je vel lag: in de maan zag je
de lach van een man die schik had in je schrik,
en al had je zin zijn grijns van zijn smoel te slaan,
sloeg je als een gek naar de maan, de man gaf
geen krimp, hield één hand aan een knoop,
één hand op een knop.

- DAVID TROCH

Hulpverleners tellen niet

Waar de hemel de bodem van de grond aanraakt,
liggen tanden, kiezen, botten,
broeken, truien, rokken.

Waar een golf het zand begraaft,
vinden ondergrondse feesten plaats
van krioelende koralen, mensen die verdwalen.

Daar bruist het van het leven
als een eeuwigdurend oud en nieuw,
vuurwerk dat het water uit elkaar laat spatten.

Zo maken de tsunami's een puinhoop
van het strand. Hulpverleners tellen niet
de tenen, de wollen sokken eromheen.

- ALEX GENTJENS

Intensive care

Je land is leeg, je erf ontvolkt sinds je vee
gestapeld hebt in raamloze barakken
aan de voet van silo's.

Het is of je de hemel melkt en de aarde
zoogt als je krachtvoer neerlaat en
graan in vlees verandert.

Het dier als dier bestaat nog slechts
in kindertekeningen en de
speelgoedbranche.

- ELS DE GROEN

Verlangend uitkijken over zee
is toch wat anders dan zelf
ineens een golf te zijn

📷 @Luule

Colofon

Bijdragen: @els.illustration (Els van den Bosch), Sara Eelen, Alex Gentjens, Els de Groen en David Troch.

MUGzine is een schrift vol poëtische vloggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (bart@brrt.nl)

16 | 2023